

LEOPOLDOV

3/2008

DNES LETO JE IN... **OSTATNÉ JE NA...**

BATHORY NA POLI...

PAULOVICH NA PLOTE...

NEDVĚD NA ZAHRADĚ...

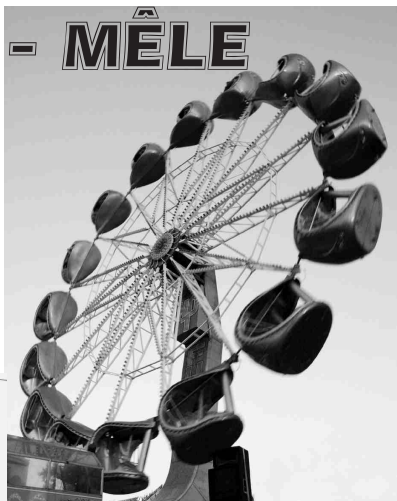
časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 25. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: PhDr. Juraj Hladký, PhD. – predseda, Mgr. Mária Moravčíková, Ing. Kristína Vachanová. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 20 07. Fax: 033/734 23 88. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 10 SK (0,33 EUR). Náklad 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Registračné číslo: Pra/Hr/95/00749

FOTILI NA OBÁLKU: VOJTECH A MÁRIA MORAVČIKOVÍ A NET...

HODOVÉ PÊLE - MÊLE

Centrum leopoldovských hodov sa tento rok prenieslo k leopoldovskému mostu pôvodne preklňujúcemu bažinaté rameno Váhu na Trolaskoch. Deti aj dospelí sa mohli zabaviť na niekoľkých koloťoch. Stánky s rôznym tovarom a atrakciami lemovali cestu od kurtov takmer až po mestský úrad, takže táto cesta bola uzavretá a dopravu odkláňalo obchádzkové značenie cez Záhradnícku ulicu. Večerné a nočné podujatia odštartoval piatkový Prison Fest so širokou škálou hudobných skupín so

zameraním na metal, rock či punk. Napriek pomerne vysokej účasti sa mnohí návštevníci hodových akcií vyjadrili, že sa koncert mohol uskutočniť v inom termíne. Na hodových zábavách v sobotu a v nedeľu udržiavali dobrú náladu DJ Pago a country skupina. Kultúrne podujatia ponúkali tradičnú výstavu gladiol, ktorú tento krát doplnila výstava fotografií Ota Winklera ml. Nezaostával ani šport. V hodovom programe sa predstavili tenisti na klasickom hodovom turnaji vo štvorhre a mladí aj starší

futbalisti predviedli svoje schopnosti v troch futbalových zápasoch.

morma
foto: belmor

Prison Fest – vitajte! Tento raz aj s Jankom Kuricom

Prvý augustový večer sa Leopoldov opäť po roku rozoznel zvukmi elektrických gitár, bicích a všeobecne hlasnej rockovej hudby. Áno - opäť po roku sa uskutočnil v Spolkovej záhrade hudobný festival PRISON FEST. Nultý ročník sa vydaril, a tak sme očakávali, čím nás prekvapí ten prvý oficiálny.

O pol siedmej večer – prvými údermi bicích – celé podujatie vypuklo. Na pódium prišla bratislavská kapela HEAVY RAIN hrajúca hard rock skĺbený s blues rockom. Odohrali set vlastných „vecí“ a myslím si, že pomerne dôstojne otvorili festival. A potom sa otvorilo metalové okienko. Na pó-

dium sa vrátila bratislavská prog metalová skupina AGHARTA. Odpálili tridsatminútový set a už aj ich striedali miestni – ostrieľaný NIGHTVISION z Hlohovca predviedli, ako sa má hrať METALCORE ťažkého kalibru.

Po následných nutných prestavbách aparatury na pódium prišla opäť po roku hlohovská punková skupina NEKULTÚRA. SKA3X boli na našom festivale tiež už po druhý raz a predstavili vynovenú zostavu obohatenú o trúbku a nového gitaristu, čím ich hudba získala omnoho väčší drive. Zahrali dravé ska, v ktorého rytmoch sa im podarilo rozskákať celú Spolkovú záhradu. Chalani na-

hrali nové CD, a tak na miesto prídavku dali publiku darček – rozdali celých 60 kusov CD priamo na mieste. Poslednými tónmi Ska3X-u sa chystalo celé osadenstvo na hlavnú hviezdu PRISON FESTU. Kým sa kapela pripravovala pod pódium, vypukla vášnivá ohňová show, ktorá uspokojila vizuálne

chute divákov.

Osobitne musím vyzdvihnúť moderátorský výkon Hlohovského Kráľa ACE-ho (Nightvision - spev), ktorý svojším spôsobom, tvrdou trnavčinou a rockovým prejavom viezol ľudí festivalom, predstavoval kapely a rozpaľoval ľudí do biela.

Len čo dievčatá ukončili ohňovú show, na pódium vybehol Janko Kuric a kapela VIDIEK mohla začať hrať. Odpálili najväčšie hity a dostali do varu divákov všetkých vekových kategórií. Keď ukončili svoj set – publikum ich nechcelo nechať odísť, a tak nám pridali ešte jednu pieseň. To už bol ale koniec ich vystúpenia na PRISON FEST-e.

Festival sa však ani zďaleka nekončil! Superman? Gumáky? Sitko? Žlté bermudy? KARPATSKÉ CHRABÁTY z Vrbového nepustili ľudí z parketu a hrali svojský rock tak dobre, až sa „bedne“ trhali. Pridávali dokonca skladby, ktoré na vystúpeniach ich fanúšik nemohol už veľmi dlho počuť. Festival sa blížil k záveru, no najvernejší fanúšikovia rockovej hudby ešte zostávali.

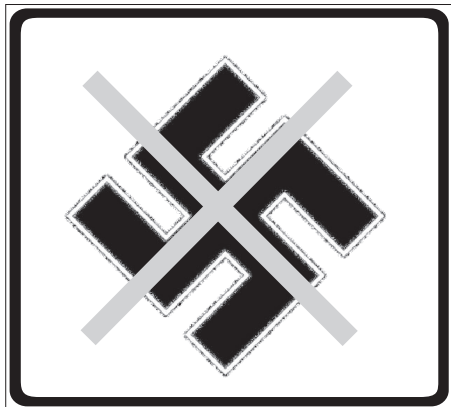

Na pódium prichádza ROCKAROLLA a zohrieva fanúšikov hard rockovou nádielkou známych svetových kapiel. Spolkovou rezonuje ešte skladba *Highway to hell*. Posledný úder na bicie, posledný tón na gitare a kapela mizne z pódia... a ja si hovorím – bol to dobrý ročník. Dúfam, že spokojní boli aj ostatní poslucháči.

Text: Matej Mikloš
Foto: J. Selnekovič

Policajná razia na koncerte

Účastníkom tohtoročného festivalu Prison Fest zneprijemnila pobyt na koncerte policajná razia, ktorú inicioval primátor mesta s podozrením, že na koncerte sa pohybuje dievčina propagujúca fašizmus.

Mária Linkešová z oddelenia komunikácie a prevencie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave nám o prípade povedala: „Dňa 1. 8. preverovala polícia oznámenie primátora mesta Leopoldov. Podľa jeho slov mala istá osoba propagovať fašizmus. Policajné hliadky na mieste zistili, že dievčina má na páse vyobrazený hákový križ, ale ten bol prekřížený červenými pásmi. V tomto prípade teda nešlo zo strany dievčiny o propagáciu fašizmu, ale naopak, týmto gestom vyjadrovala svoj postoj proti fašizmu. Policajti na mieste prípad zdokumentovali, ale keďže táto osoba sa nedopustila trestného činu ani priestupku, prípadom sa polícia ďalej nezaobrá.“

jh

Jurík krstil Bátoričku

V Leopoldove vyhrala July

Tohtoročný už ôsmy ročník prezentácie úspechov slovenských pestovateľov gladiol vzbudil medzi návštevníkmi veľký ohlas, čo bolo vidieť aj na spokojnosti účastníkov, ale aj obdivovateľov krásy týchto kráľovských kvetov. Aj keď v Leopoldove sa ako grant šampiónka umiestnila varieta July od nemšovského pestovateľa Jána Mindára,

úspechy v tomto roku žal aj jeden z hlavných organizátorov podujatia Vincent Jurík. Aj keď si bežní pestovatelia môžu kúpiť farebne zaujímavé sorty v obchodoch, predsa však ide o jemné a netrvanlivé kvety. „Nám ide skôr o iné ukazovatele – v šľachtení sa usilujeme rozvíjať kvalitatívne vlastnosti, najmä pevnosť, tvrdosť kvetu, resp. voskovitosť kvetu, s čím súvisí, jednoducho povedané, to, že kvet vydrží kvitnúť dlhšie aj je svieži. Prosto,

neodkvitne po dvoch-troch dňoch,“ vysvetľuje Vincent Jurík. Práve leopoldovská šampiónka Jully očarila architektúrou svojich kvetov a ružovopomarančovočervenou farbou. Na tohtoročnú výstavu napríklad len Vincent Jurík dodal viac ako štyristo kvetov. Bolo sa na čo pozeráť – pozorní návštevníci si istot-

jeho nákladného a časovo náročného úsilia je aj to, že v tomto roku uviedol do života nové variety – jednou z tých aktuálnych je Bátorička, ktorej krstným otcom sa stal práve Ján Mindár (jej fotografiu si môžete pozrieť na obálke) na výstave v Nemšovej. Názov tejto variety je absolútne výstižný –

ne všimli, že každý kvet vyzerá úplne ináč v tieni a ináč v priamom svetle. A dopestovať, resp. najskôr vyšľachtiť variety, ktoré zakvitnú osemnástimi kvetmi na jednom klase – to už je naozaj kumšt, ktorý si vyžaduje aj dlhoročnú trpezlivosť – veď napríklad tohtoročné biele výstavné exempláre z leopoldovského gladiolového políčka sú výsledkami jeho šľachtenia spred ôsmich rokov.

V tomto roku Vincent Jurík vysadil 18 až 25 tisíc hlúz vrátane množiaceho materiálu, ktorým si zabezpečí obnovu výsadby a ďalšie kríženie. „Gladioly majú vhodné podmienky do Zuzany, teda asi do našich hodov. Potom rastliny strácajú farebnosť a pripravujú sa na zimu,“ vysvetľuje V. Jurík, ktorý sa pestovaniu a kríženiu gladiol venuje už takmer štyri desiatky rokov. Ocenením

svojimi farbami pripomína osudy tejto uhorskej šľachtickej. Veľký úspech získali aj variety, ktoré prezentovali na výstave v Čechách a na nitrianskom Agrokomplexe. Ďalšie novinky od V. Juríka s názvami Žltá rieka, Laugaricio a možno aj iné sa budú uchádzať o vašu priazeň pravdepodobne už na budúci rok. Medzi unikátne výpestky patrí aj klas s dvadsiatimi tromi až dvadsiatimi piatimi kvetmi!

Záujemci o sadbový materiál aj v zahraničí si okrem iných pochvalujú aj Juríkove variety Prancier a Ján Pavol II. V súčasnosti, ako sám pestovateľ hovorí, má asi 60 perspektívnych variet, ktoré postupne uvidíme na ďalších leopoldovských prezentáciách, ale aj na zahraničných podujatiach či veľtrhoch.

Juraj Hladký

Výstavu gladiol sprijemnila aj výstava Ota Winklera mladšieho

Aj z prezentovaných fotografií vyplýva zameranie mladého fotografa – krajinky, prírodné motívy a z hľadiska techniky fotografovania ho lákajú aj rôzne grafické experimenty. Ako sám poznamenal: „Mojím zámerom je priniesť ľuďom príjemné zábery a zároveň s dávkou motivácie a inšpirácie vo forme krátkych citátov veľkých osobností.“ V tvorbe Ota Winklera ml. sa tak v istom zmysle odrážajú aj jeho ďalšie záľuby – filozofia, psychológia, cestovanie a výskumy bioenergie ľudského tela.

jh

Športové hodiny

Hodový tenisový turnaj

Tradičný tenisový hodový turnaj býva obľúbenou zábavou nielen pre hráčov, ale aj pre divákov. Finálový zápas štvorhry neraz spre-vádzal búrlivý aplauz publika, vitné poznámky súperov, rapkáč či, harmoniky. Technické problémy však tento rok organizátorom turnaja nedo-volili uskutočniť súťaž v Leopoldove, a tak sa leopoldovský hodový turnaj, paradoxne, odohral v Hlohovci. Dôvodom zme-ny boli komplikácie so zavlažova-ním kurtov, ktoré v horúcom počasí vy-sychajú. Hrou na nepoliatom ihrisku sa po-škodzuje antuka a zvyšuje sa aj riziko úra-zu. To však nijako neublížilo kvalite turnaja. Na prvých troch miestach však napokon česť Leopoldovčanov zachraňovala dvojica Richard Brešťanský a Ľuboš Pekarovič, ktorí skončili na tretom mieste. O prvú pozíciu sa úspešnejšie pobili bratia Miroslav a Rastislav Margetyňoví, ktorých súpermi vo finále boli Ivan Demeš a Matúš Brezovský.

morma

A mužstvo bodovalo

Okrem tenisového turnaja sa v rámci hodo-vých podujatí uskutočnil aj hodový futbalový turnaj, na ktorom sa ukázali najmä hráči A mužstva. Oproti pôvodných propozícií, keď mali naši áčkari odohrať zápas s dolnokru-panskými futbalistami, sa napokon na trávniku stretli v zápelení s brestovan-ským futbalovým družstvom. Zápas sa uskutočnil v nedeľu 3. au-gusta a domáci fanúšikovia si prišli na svoje, veď z výsledku 5 : 1 v prospech našich sa mohli len tešiť. Zahviezdil najmä Krajčovič s dvoma gólmi, radosť pridávali po jednom góle Harman, Krilek a Svitek. Z domáceho dorastu zasa potešil Štefunkov gól, aj keď dorast na domácom trávniku v ne-deľu 3. augusta nováčkových súperov nepora-zil – zápas sa skončil s výsledkom 1 : 2 v náš neprospech. Aj napriek tomu sme mali mož-nosť vidieť kvalitný zápas s pomerne silným súperom. Starí páni sa stretli s červenickými futbalistami v podvečer 1. augusta. V zápa-se sme podľahli s výsledkom 1 : 3.

jh

Deň detí v znamení zvierat

Na oslavovanie sa dôvod nájde vždy. Takmer každý deň v roku je venovaný oslave niečoho, čo môže byť dôležité alebo zaujímavé. Svetový deň bez tabaku, Deň najlepších priateľov, Deň Zeme, Deň knihy, Deň Slnka, Deň životného prostredia, Deň zahraničných Slovákov, Deň Matice slovenskej, Deň žien, Deň učiteľov, Deň matiek a Deň otcov... Ak môže existovať Deň domácich miláčikov či Deň svokier, prečo by potom nemali sláviť svoj Deň aj deti.

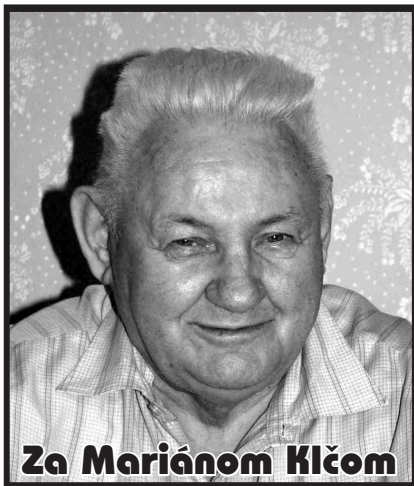
A pre tie leopoldovské bol práve na Deň detí pripravený program v Spolkovej záhrade. Mimoriadne horúce popoludnie sa nieslo v znamení zvierat, ktoré akoby zaplavili leopoldovský športový areál. Napriek tomu, že na veľké kone sa deti mohli iba pozeráť alebo ich mohli pohľadiť, jazdecké túžby malých oslávencov uspokojil aspoň poník s vozom, na ktorom si deti vyskúšali, ako to asi vyzerá na divokom západe. Na betónovom ihrisku sa v žiare slnečných lúčov blyštal červený kamión takmer ako dajaké prepravné ferari. Svoje schopnosti prišli predviesť aj psy z miestneho kynologického klubu. Cvičitelia s niekoľkými psami predviedli základné povely, ne jeden leopoldovský komisár Rex však zvládol aj náročnejšie úlohy, napríklad ako

nájsť predmety v aute či vybrať tú správnu škatuľu s hľadaným materiálom. Pri predvádzaní obrany svojho pána a pri útoku na nebezpečnú osobu to už ozaj vyzeralo nebezpečne. Psíkovia aj ich majitelia však všetko zvládli na výbornú a program v závere dňa završila diskotéka.

morma

Šport, miestna kultúra, divadlo, história, ekonómia...

Za Mariánom Klčo

Dvadsaťo ôsmeho mája sme si pripomenuli prvé výročie úmrtia nášho dlhoročného prispievateľa a redakčného kolegu časopisu Leopoldov, mimoriadne aktívneho človeka a telom aj dušou Leopoldovčana, ktorý mal svoje rodné mestočko veľmi rád a ktorý robil všetko pre to, aby prispel svojimi silami k jeho zveladeniu. Či už to bolo v jeho pracovných funkciách alebo neskôr na stránkach časopisu Leopoldov.

Marián Klčo sa narodil 9. mája 1934 v Leopoldove. Po skončení tunajšej základnej školy začal študovať na Obchodnej akadémii v Trnave, ktorú úspešne skončil v roku 1954. V tom istom roku nastúpil na vojenskú službu a po nej začal pracovať v Československých automobilových opravovniach

renského závodu v Piešťanoch. Z Piešťan jeho cesta viedla na vtedajší Mestský národný výbor v Leopoldove, kde pôsobil štyri roky. Ďalšie (a pred odchodom jeho posledné zamestnanie) bolo v atómových elektrárniach, kde pracoval ako ekonóm.

Marián Klčo sa okrem práce celý život zaujímal aj o dianie v Leopoldove, a to najmä v kultúrnej a športovej oblasti. Mimoriadne aktívny bol v novinárskej práci a dlhé roky písal ako redaktor do nášho časopisu, ale prispieval aj do iných periodík. Žurnalistike sa však venoval už počas školy v časopise Radosná mladosť, kde získal svoje prvé novinárske skúsenosti. Ako sám spomínal, bol to ešte iba začiatok jeho práce v rôznych novinách a prvý, ale

krátky kontakt s touto profesiou. „Žiaľ, pri vydávaní tohto časopisu sme sa stretli s obrovskými finančnými i technickými problémami, vyšli tri čísla, a tým sa história tohto časopisu skončila. Vtedy bol nedostatok papiera a technické zariadenia, s ktorými sme ho vydávali, už nevyhovovali. Ja som však chcel v písaní pokračovať, a tak sa začalo moje prispievanie do novin Pravda, Práca a Československý šport. Boli to malé články, ale písal som v nich o Leopoldove a vychádzali pravidelne.“

Okrem toho patril Marián Klčo aj medzi nadšencov, ktorí sa rozhodli vydávať v meste športový spravodaj a počas práce v elektrárniach viedol časopis *Atóm mieru*. Ako externý redaktor spolupracoval aj so Slovenským rozhlasom, kde sprostredkúval informácie o živote Leopoldova. „Redaktor zo Slovenského rozhlasu mi zavolať, do telefónu som mu nadošiel text, ktorý si on neskôr upravil ako potreboval a o pár hodín si ho poslucháči mohli vypočuť v konkrétnej relácii. Toto bola pre mňa veľmi dobrá skúsenosť.“

V časopise Leopoldov začínal roku 1989 príspevkom o futbalistovi Dušanovi Kabátovi. Počas svojho osemnásťročného pôsobenia v tomto periodiku písal najmä o deji-

nách kultúry a športu v meste – o tejto problematike odpublikoval dokonca niekoľko rozsiahlych seriálov, čo pomôže pri príprave komplexnejšej monografie o našom meste. „Písal som napríklad o dejinách leopoldovského futbalu, ktoré dovtedy ešte neboli spracované. Materiálov bolo veľmi málo a ja som chcel hodnoverne spracovať túto oblasť. Táto séria vychádzala dva roky v každom čísle, takže výsled-

ky, ktoré sme v tejto oblasti dosiahli sú, myslím si, dobré. Potom nasledovali ďalšie články s rôznou tematikou. Väčšinou som však písal o Leopoldove, lebo z Leopoldova pochádzam a mám toto mesto rád.“

A to, že mal Leopoldov naozaj rád, dokazoval svojou veľkou aktivitou, účasťou na rôznych podujatiach a členstvom vo viacerých organizáciách. V časopise Leopoldov bol vždy „hnacou silou“,

prípomínal termíny vydania, navrhoval témy článkov a zo všetkých síl sa usiloval prispieť k zlepšeniu jeho kvality. Ešte aj v poslednom roku života, keď časopis prestal na jeden rok vychádzať, presadzoval obnovenie jeho vydávania. Síce neplánovane, ale predsa bola táto ročná pauza aj symbolickou rozlúčkou s pánom Klčom a aj táto spomienka je len skromným ďakujeme za jeho prácu.

Mária Moravčíková

Tri spomienky na dva augusty

Jozef Foltán - Anna Foltánová-Plecitá - Marta Kubišová

Mesiac august sa v novodobej histórii Slovenska spája s dvoma významnými historickými udalosťami – s vyhlásením Slovenského národného povstania roku 1944 a s neslávnym augustom roku 1968, ktorého 40. výročie si pripomíname práve v tomto roku.

Na tieto udalosti sme si v rozhovoroch zaspomínali s priamymi účastníkmi SNP Jozefom Foltánom, odbojárrom a bývalým predsedom mestského národného výboru, ale aj s učiteľkou a spisovateľkou Annou Foltánovou-Plecitou, ktorej jediným zposledných pedago-

gických pôsobísk bola práve leopoldovská základná škola.

Tretou spomienkou sa vrátíme s Martou Kubišovou o 40 rokov späť, keď tanky roku 1968 prichádzali znova...

Jozef Foltán

Hoci akýmsi centrom

Slovenského národného povstania bolo stredné Slovensko, partizánske skupiny sa intenzívne formovali aj v iných regiónoch, ba tajne sa k nim pridávali aj mnohé vojenské oddiely vtedajšej Slovenskej republiky, ktorá sa v tom období neslávne prezentovala ako satelitný

štát Nemecka. Čiže – bojovali Slováci proti Slovákom. Dnes 80-ročný Jozef Foltán zažil Slovenské národné povstanie ako jeho priamy účastník na hornej Nitre, v okolí rázovitej obce Kolačno, kde vyrastal. Horné Ponitrie, Pohronie a okolie Banskej Bystrice patrili medzi najsilnejšie bašty Povstania. *„Povstanie a druhá svetová vojna vo mne rezonujú aj po 64 rokoch od ich skončenia a bolí ma, že mladí ľudia, ktorí vojnu nezažili, často bagatelizujú obete, ktoré v Povstaní a vo vojne boli naozaj veľké. Trápi ma takisto, že niektorí historici často prekrúcajú dejiny a dehonestujú sa aj význam Povstania. Nikto z nich si nevie predstaviť, čo si ľudia, ktorí sa zúčastnili SNP a priamo alebo sprostredkované pomáhali v bojoch, vytrpeli,“* zamýšľa sa J. Foltán. Vtedy ako 16-17-ročný chlapec nepôsobil priamo v bojoch, pretože ako nedospelého mládenca by ho za partizána so zbraňou neprijali. Priamo v Povstaní však bojovali jeho otec, strýko a ďalší príbuzní. Sám však mal dôležitú úlohu, a to prepravovať do hôr partizánom zoskupených v ilegálnej skupine jedlo a lieky. Keďže nemecké jednotky v konkrétnom regióne veľmi dobre vedeli o prítomnosti partizánskych skupín, „vychádzka“ do hory s vakom plným jedla alebo liekov bola mimoriadne nebezpečná. „Spojkám“ či zá-

sobovačom, akým bol aj J. Foltán, hrozila smrť v podstate na každom kroku – navyše ak by ho aj neprichytili, stačilo jedno udanie... Nacisti sa takýchto civilov po odhalení usilovali použiť na vypátranie partizánskej skupiny a ak nechceli spolupracovať, popravili ich neraz aj s celou rodinou. S Povstaním neraz spolupracovali aj celé obce. Smutnou pamiatkou na toto obdobie, keď sa Slováci rozhodli vziať osud svojho národa spod fašistickej svastiky do vlastných rúk a Pov-

staním sa prihlásili k vtedajšiemu zmýšľaniu moderných demokratických štátov, je 102 vypálených slovenských obcí a ich povraždených obyvateľov. Medaila prezidenta SR, ktorú osobne odovzdal Jozefovi Foltánovi v prezidentskom paláci 28.8.2003 R. Schuster, je akýmsi symbolickým poďakovaním sa celého národa nielen J. Foltánovi, ale aj všetkým tým, čo sa na Povstaní zúčastnili v záujme slobody a demokracie. Týmto chceme aj za redakciu zaobľahovať Jozefovi

Foltánovi, ktorého v máji za prítomnosti zahraničných diplomatov ocenil župan Tibor Mikuš Medailou predsedu Trnavského samosprávneho kraja.

Anna Foltánová-Plecitá

Dnes spisovateľka a bývalá učiteľka, ktorá začas pôsobila aj v Leopoldove, nositeľka viacerých štátnych významaní Anna Foltánová-Plecitá svoje spomienky na SNP sprítomnila aj vo svojich troch knihách. Takto si spomína na 29. august roku 1944, deň vyhlásenia Povstania: „My sme už týždne pred koncom augusta 1944 tušili, že sa čosi mimoriadne chystá. Viselo to v povetrí ako letná búrka, bolo verejným tajomstvom, že sa organizujú partizánske skupiny. Ja som sa vtedy učila v Batovanoch a my, mladé dievčence, sme ešte veľa ne-

chápali. V prvý deň zavčasu ráno začali húkať sirény, ale nie na poplach. Celé dopoludnie nás vychovávateľky nepustili z internátu. Chlapci chodili po batovianskych uliciach ozbrojení, schádzali sa na námestí, pred fabrikou, nastupovali do nákladných áut. Dobrovoľníci... Keď nás pustili z internátu, muži sa regrutovali pred Spoločenským domom. Podmienkou však bolo to, aby mali 18 rokov. Ak nemali doklady, musela mu vek potvrdiť iná osoba. Za mnou prišiel jeden ani nie 16-ročný chlapec z nášho spevokolu, aby som vojakom potvrdila, že je už dospelý. To som, samozrejme, nemohla. Ďalšia moja spolužiačka sa, žiaľ, z Povstania nevrátila. Dodnes na bývalej Batovej škole práce sú vystavené fotografie a mená našich sedemnástich spolu-

žiakov, ktorí počas SNP zahynuli.“ Do Povstania sa priamo zapojila aj Anna Foltánová-Plecitá podobne ako jej brat Martin zo samoty U Šindelov a ďalší súrodenci. Pochádza z malorolníckej rodiny a rodičia sa usilovali pomáhať partizánom potravinami a liekmi. Na ich distribúciu sa zúčastňovala aj ona. Cez rozum prešli aj strážnikom v Batových závodoch na výrobu topánok. Vždy vložili pár topánok do ručne vyrobenej lopty, ktorú si vždy na konci pracovnej zmeny pri odchode z Batových závodov kopal cez vrátnicu. Topánky potom spolu s potravinami a zdravotníckymi potrebami potajme vynášali partizánom do hôr. Samozrejme, riziko prezradenia bolo vždy veľké a nebezpečné – gesta po malo svojich ľudí všade...

Svoju druhú knihu A. Foltánová-Plecitá nazvala *Kvety vďaky sú živé*. Nech aj naše dve spomienky na SNP sú aspoň symbolickým podávaním sa.

Marta Kubišová

„Všemu ľudu Československé socialistické republiky...“ Týmto pamätným úvodom vstúpil do aktuálneho vysielania relácie *Kolotoč* vtedajšieho Československého rozhlasu redaktor Vladimír Fischer 21. augusta 1968. Informoval o tom, že bez vedomia štátnych predstaviteľov do ČSSR vniklo pol milióna vojakov Varšavskej zmluvy.

Marta Kubišová – po dlhom pôste nahrala prvú skladbu 16.11.1989.

Dokonca aj predsedníctvo Ústredného výboru KSČ pokladalo atak za narušenie medzinárodných práv. „*Vojska Sovietskeho svazu dnes prekročili hranice Československé socialistickej republiky. Čekejte na ďalší zprávy...*“, vysielal zasa celoštátny rozhlasový okruh v povesťný 21. augusta 1968. Po dvadsiatich štyroch rokoch od skončenia vojny aj Povstania sa totiž Slovenskom a Českom (vtedy Československom) tiahli tanky opäť... Tento raz zo Sovietskeho zväzu a z krajín Varšavskej zmluvy. Dôvodom bola údajná stabilizácia politickej situácie vo vtedajšom socialistickej Československu po obrodnej (dubčekovskej) Pražskej jari roku 1968, ktorá napokon vďaka neskorším „normalizátorom“ spôsobila mnoho tragédií.

Zopár dní nazad nás v Prahe pred svojím koncertom na letnej scéne praž-

ského Ungeltu, ktorého hostkou bola v ten podvečer aj známa slovensko-česká šansonierka Hana Hegerová, prijala jedna z hlavných protagonistov „antiaugusta“ '68 Marta Kubišová. Podelila sa s nami o niektoré dojmy, ktoré prežívala presne pred štyridsiatimi rokmi počas okupácie Československa. Túto vzácnu príležitosť sme využili aj na to, aby sme vám predstavili aj jej súčasné umelecké aktivity (o nich, hádam aj exkluzívne, až v budúcom čísle).

Protestsongom alebo akousi národnou hymnou „antiaugusta“ '68 sa stala pieseň *Modlitba pro Martu*, ktorú interpretovala. Na Bratislavskej lýre 1969, na ktorú bola pozvaná vtedy 26-ročná Marta Kubišová ako hostka v nesúťažnej časti, ju upozornili: „*Ak budem spievať Modlitbu, kamery sa ihneď obrátia k zemi. Nemohla som sa z toho spamätať, búrili sa aj ostatní interpreti,*“ spomína s M. Kubišová. Nakoniec ju aj tak zaspievala. Hoci sama si na to nepamätá, pretože kvôli autohavárii prežila dve klinické smrti a na daktoré udalosti si ťažko spomína. Ako sme sa dozvedeli od kolegu

Martina Jurča zo Slovenského rozhlasu, na oficiálnych zvukových záznamoch z Bratislavskej lýry 1969 sú len tri jej piesne – medzi nimi aj hit *Ring-o-ding*, nie však *Modlitba*. Pravdepodobne bola vymazaná. „*Už v apríli 1969 Dr. Husák nastolil normalizáciu. Vedela som, že sa začnú problémy. Ľudia si začali sypať popol na hlavy, začali sa rôznymi spôsobmi ospravedlňovať za svoje názory, brali svoje výroky späť* (po vzniku Charty '77, ktorej hovorkyňou bola istý čas aj M. Kubišová, vznikla aj tzv. Anticharta, ktorú v pochybnosti podpísali napr. J. Werich a iní – pozn. J. H.). *V populárnej hudbe sa vtedy ešte nič nedialo. Moje prvé stretnutie s normalizáciou bolo práve na tejto spomínanej Bratislavskej lýre.*“

A ako si Marta Kubišová spomína na začiatok augustových udalostí? „*My sme boli doma v Prahe s mamičkou a babičkou a brat bol na prácach v zahraničí. V tretí alebo štvrtý deň okupácie režisér muzikálu Pieseň pro Rudolfa III. Mirek Vašta povedal: „Tak, děti, do práce.“ Z účinkujúcich sme boli k dispozícii len Jirka Hrzán, Iva Janžurová a ja. Ostatní boli na dovolenke. Takže sme nahrali takú improvizovanú časť, kde zaznela pieseň Cesta, s ktorou som zvíťazila na Bratislavskej lýre. Vtedy už jazdili cez Prahu pásové vozidlá a*

tanky, a tak som povedala: Mirko, toto už nemôžem ďalej spievať, a tak mi predložili Modlitbu, ktorá bola pôvodne komponovaná pre ďalšiu časť s názvom Hrabě Monte Christo. Takže keď sa konečne Modlitba objavila v tejto časti, museli sa autori nakoniec ospravedlniť, pretože pieseň dostala už úplne iný „nádyh“ a význam.“

Máloktorý pamätník augustových udalostí však vie, že sú tri verzie Modlitby pro Martu. „A štyri nahrávky,“ dopĺňa interpretka piesne. Poslucháči oceňujú najmä tú autentickú augustovú nahrávku. Ako teda vznikla? „V štúdiu na Petínke. Na bicích vtedy hral Karel Černoch.“ Autorovi piesne Jindřichovi Brabcovi práve v deň nahrávania strelili vojaci do auta na Libeňskom moste. „Celá nahrávka bola aj preto veľmi improvizovaná a hotová za dvadsať minút a ihneď sa aj vysielala priamo v rozhlase. Reakcie na ňu boli úžasné. Kamkoľvek som sa pohla v tom svojom vtedy typickom zelenom kostýme, ktorý som si priviezla z Paríža, ľudia ma potlapkávali a hovorili mi: Pani Kubišová, to bola krásna pieseň, vypočujeme si ju ešte? Odpovedala som: Ak nás „nezamerajú“, tak áno. V tom období sa vysielalo asi dve hodiny. Viac nie...“, spomína si M. Kubišová. Všeobecne je známy televízny záznam, keď sa M. Kubišová spolu s

Ivou Janžurovou stretli s Alexandrom Dubčekom. „To bolo ešte v septembri, keď sa po Prahe rozniesla správa, že našich predstaviteľov v ZSSR ožiarili. V televízii sme videli, že z ČKD a iných podnikov čaká na našu delegáciu zástup robotníčok. Tak sme si povedali, že Alexandrovi Dubčekovi prinesieme kyticu kvetov aj my. Niesli sme mu aj medailón, ibaže škatulka, v ktorej bol uložený, sa v aute prevrhla, o čom sme nevedeli, a tak sme Alexandrovi Dubčekovi okrem kytice dali aj prázdnu škatulku bez medailónu. Ale to sme ihneď napravili.“

Marta Kubišová po Auguste pracovala v závodoch na výrobu hračiek, kde lepila etikety na jednotlivé výrobky... Svoju poslednú poaugustovú oficiálnu nahrávku zrealizovala roku 1970, no aj tá bola zošrotovaná. Od roku 1977 bola signatárkou a hovorkyňou Charty '77, za čo ju oštražito sledovala

štátna bezpečnosť. O tom sa zmienime v budúcom čísle časopisu.

Vo svojej „druhej“ kariére prvý raz mohla verejne vystúpiť pri príležitosti 40. výročia Deklarácie ľudských práv r. 1988 a roku 1989 zrealizovala po devätnástich rokoch svoju prvú oficiálnu nahrávku. Šestnásťho novembra...

S Alexandrom Dubčekom, jednou z najvýznamnejších osobností augusta 1968, sa Marta Kubišová stretla znova v novembri roku 1989, a to na balkóne povestného Melantrichu, kde sa symbolicky pobozkali. Marta Kubišová, budúci prezident Václav Havel a budúci predseda česko-slovenského parlamentu Alexander Dubček.

Aj keď každá z týchto osobných spomienok je iná a každá istým spôsobom bolestivá, predsa len všetky tri majú rovnaké poslanstvo:

Ať mír dál zůstává s touto krajinou... Zloba, závist, zášť, strach a svár - ty ať pomínou, ať už pomínou...

**Za rozhovory ďakuje Juraj Hladký.
Foto: J. Hladký, M. Jurčo**

Vhodným avízom na prázdniny plné zábavy a dobrej nálady bolo aj vystúpenie Honzu Nedvěda, Vojtu Nedvěda, Petra Kocmana, Milana Plechatého a Jardu Petráska, ktoré na konci júna prilákalo do Spolkovej záhrady množstvo fanúšikov z Leopoldova a z okolitých miest. Na rozhovor o hudbe, pesničkách, ale aj o živote si Honza Nedvěd nemohol vybrať lepšie miesto ako malú lavičku za dodávkou s aparaturou potrebnou na jeden z ďalších úspešných koncertov v jeho takmer štyridsaťročnej hudobnej kariére.

Počas nej už spevák precestoval poriadny kus sveta, napríklad tomu tvrdí, že Leopoldov je u nás len druhým mestom s väzenským zariadením, v ktorom bol. „Poznám iba dve väznice - Sabinov a Leopoldov, ale mám taký pocit, že som v Leopoldove už niekedy bol. Ale nič to, že si to presne nepamätám, aj tak som rád, že som tu. Je to veľmi pekné mestečko a tento areál je tiež nádherný. Keď som to tu uvidel, povedal som, že nič nepotrebujem, len si tu zahrať. Tak sa mi tu zapáčilo a určite sa mi u vás bude dobre spievať a hrať, ale či budú spokojní ľudia, to už uvidíme po koncerte. Nám sa skoro na

každom koncerte ľudia dobre bavia, tancujú a spievajú, tak dúfam, že sa nám to podarí aj v Leopoldove.“

Leopoldov sa tak stalo jedným z viacerých miest na Slovensku, kde mohli slovenskí fanúšikovia toto hudobné zoskupenie počas leta uvidieť. A neutíchajúci dopyt je dôkazom toho, že popularita Honzu Nedvěda nezhasína a aj po niekoľkých desaťročiach pôsobenia na hudobnej scéne má spevák publiku čo povedať. On sám si však tento „nedvědovský fenomén“ veľmi nevšíma. „Naozaj neviem, kde je tajomstvo tohto úspechu. Som skutočne iba taký starší, jednoduchý človek, ktorý dostal

možnosť skladať a robiť pesničky. Ani sa sám seba na to veľmi nepýtam, pretože človek by to potom mohol zneužiť. Človek je chatrná schránka a keby zistil, čím to je, asi by to začal robiť nashvál. Pre mňa je to krásna a milá práca a chcel by som v tom žiť ešte poriadne dlho. Každé ráno ísť do svojho štúdia a tam skladať. To je môj život. Hrať s chlapcami, s ktorými prežívame nádherné obdobie, pretože sme skvelá partia, veľa sa nasmejeme. A to je presne to, čo človek potrebuje, aby jedného dňa nepovedal, že ide do dôchodku, že sa mu nechce.“

Takéto niečo však v prípade Honzu Nedvěda zatiaľ nepri-

chádza do úvahy. Človek predsa nemôže ísť do dôchodku, keď svoju prácu za prácu ani nepokladá. „Skutočne to pre mňa nie je práca. Prácou sú iba jazdy a cestovanie. To je naozaj strašné. Najmä keď je teplo, potom aj klimatizácia niekedy prestane stačiť a vy idete v aute päť hodín, osem hodín... a ste mŕtvi. Niektorí hovoria, ako nám je dobre, že iba zahráme a dostaneme peniaze, ale nech si to každý skúsi, čo znamená tolko cestovať. Normálne jazdia ľudia 14 až 15 hodín, keď idú raz za rok do Chorvátska. My to robíme stále, je to naša bežná práca. Keby som túto prácu nemal ako svoju lásku alebo koníček, asi by som to už nerobil.“

Entuziazmus a chuť stále skladať piesne, hrať a spievať nachádza hudobník najmä v po-

zitívnych ohlasoch svojho publika. „V tej chvíli cítite, že nie ste zbytočný a to vás poháňa stále ďalej.“ Napriek mnohým rokom v hudobnej sfére je Jan Nedvěd otvorený novým hudobným prúdom a inovácii v pesničkách, ktoré tiež „musia kráčať s dobou“. „Svet je teraz trochu iný. Vidím to na mnohých svojich kamarátoch, ktorí hrajú, ale stretávajú sa s problémami, pretože možno nepochopili, že časy sa menia a skladatelia aj interpreti musia vymýšľať niečo nové, ak chcú, aby to publikum neprestalo baviť. Do deväťdesiateho roku sme mali nepriateľa a hudba bola preto jednoduchšia. Ja som svoje piesne práve na tomto nestaval, ale mnohí moji kamaráti žili z toho, že hovorili režimu „nie“, ale to už je za nami. Jednoducho tam už niekde musí byť ten

dnešok, minimálne v hudbe. Keby na naše koncerty chodil len „domov dôchodcov“, stačilo by, keby som hral iba ja s bratom na dvoch stoličkách. Ale pretože máme publikum zo všetkých vekových skupín, teda od detí až po starčekov, tak musíme nájsť kompromis. Napokon Podvod už je nahraný s kapelou, Kohout s huslami. Mne to už ani inak nejde. Bicie nemám veľmi rád, ale niekde tam vzadu si „prituknú“, pretože to k tomu patrí. Pesničku to oživí, dotvorí a pritom zostane čistučká.“ Len či bude takáto modernizácia stačiť aj na zaujatie mladej generácie... „Je veľký omyl, ak si niekto myslí, že mladých zaujíma iba metal či hip-hop. Táto generácia rieši veľa problémov, ktoré nastali na jednej strane tým, že sa zmenila doba a na druhej

strane tým, že mnohí rodičia sa o svoje deti nevedia postarať tak, ako by mali. A tie deti sa potrebujú niekde vyplakať, nuž si kričia v tom rape. Raz som prišiel na jednu diskotéku a keď som vystúpil, všetci prestali tancovať a spievali si so mnou. Vôbec ich nezaujímala hlučná hudba a napriek tomu, že som už potreboval ísť domov, nechceli ma odtiaľ pustiť. Keby ktosi urobil sociologický prieskum, zistil by, že žiadne techno neexistuje. Techno je iba akási duševná prosba, plač, výkrik. Veľa stojí na pleciach organizátorov. Nemalo by sa stávať,

ktorej pesničke z vlastného repertoára je pán tvorca najvernejším fanúšikom? „Moje obľúbené piesne sú vždy tie nové. O staré sa veľmi nestarám. Teraz mi napríklad stále víri hlavou jedna pieseň, ktorá ma silno zasiahla. Ale po čase príde zasa nejaká iná, lebo dnes už ich mám od nového roku zložených skoro šesťdesiat.“ Nové CD by bolo určite vítané, ale spevák si presné plány do budúcnosti nerobí. Všetko radšej nechá voľne plynúť... „Môj plán znie, tak ako má znieť muzika v 21. storočí. Nie je to jednoduché pozeráť sa na vývoj

ny im utečú, stretnú ich všetky choroby a ak nie ich, tak ich príbuzných. A celý život sa to s nimi takto vezie. Oni za ten dar, ktorý dostali, takto splácajú daň. Mne hudba zabrala toľko miesta v živote, že som potom nemal čas na bežné starosti o rodinu, deti. Len som ich pobozkal a išiel ďalej. Ale to nie je len môj prípad, platí to v prípade mnohých hercov aj spevákov.“ Hudba tvorí obrovskú časť života Honzu Nedvěda a často už nezostáva veľa času na iné. Napriek tomu ho naplňa entuziazmom a chuťou stále čosi robiť. „Mám k tomuto da-

že sa robia iba diskotéky, hip-hopové a metalové koncerty, potom sem pozvú Kríštofa a ešte neviem koho a tým sa to skončí. A kde je hip-hop a metal, keď urobí Jarek Nohavica koncert a príde tam 5 000 ľudí, ktorí sa v dobrej nálade zabávajú, spievajú a tancujú? Organizátori by mali rozšíriť ponuku, ktorá však často, bohužiaľ, nie je takmer žiadna.“

Keď už je reč o fanúšikoch,

hudby a udržať s ním krok. Navyše, dnes sa musíme prehrabávať v kopcoch „mizernej“ hudby, ale vždy sa v nej nájde aj pár dobrých kúskov.“

Napriek tomu, že mnohí ľudia dnes veľmi úzko spájajú hudbu s ich životným štýlom, dušou a životom, Honza Nedvěd má na to úplne iný názor. „Moja duša sa nedá porovnávať. U umelcov je to väčšinou rovnako: všetky že-

ru hudby, skladania, spevu a hrania asi danú aj vnútornú povinnosť „bežať“. Asi sa mi ešte nestalo, aby som deň preležal alebo nerobil nič. Hádám iba vtedy, keď som bol chorý. Keď už náhodou ozaj nemám čo robiť, lúštim sudoku alebo krížovky, alebo si urobím totem, zasadím na záhrade strom, jednoducho niečo robím.“

Zhovárala sa a fotografovala

Mária Moravčíková

Pozdrav červenokrížiarov z chorvátskeho Tučepi

Kto si predstaví leto bez dovolenky spojenej s príjemným relaxom? Pravdaže, ani tento rok neotáľali členovia našej mestskej organizácie Slovenského červeného kríža a od 18. do 25. júla si vychutnávali oddych na jadranských plážach v malebnom chorvátskom mestečku Tučepi. Druhý turnus si malebné pobrežie vychutnával od 15. do 24. augusta. Aj keď počasie u nás mnohým nežičilo, v strednej časti Dalmácie sme sa nemohli na nič sťažovať. Hneď nás prekvapilo krásne ráno, ktoré nám pridalo optimizmus, keďže sme Slovensko opúšťali v doslova uplakanom stave.

Prostredie bolo nádherné – privítali nás spanilo sa čnejúce hory Biokova, ktoré sa zahrali každý večer do tajomného oranžového šatu pri západe slnka a susediace azúrové more. Vzduch voňal rozmanitou vôňou mora, olív a opaľovacích krémov. Nemožno nespomenúť ubytovanie a služby. Izby boli zariadené vkusne. Počas prvej noci sme zistili, že napokon ani nebudeme potrebovať plachtové postelne prikrývky, pretože noci v Chorvátsku sú príjemne teplé. Stravovanie bolo vynikajúce, podobne aj personál.

V nedeľu 20. júla podaktorí účastníci zájazdu navštívili jedno z najznámejších pútnických miest na svete, v ktorom sa údajne zjavila Panna Mária - v Medžugorí v Hercegovine. Okrem návštevy jednotlivých

pútnických miest absolvovali aj duchovnú očistu. Aj keď púť po sakrálnych pamiatkach Medžugoria je pod horúcim chorvátskym slnkom náročná, v nás zanechala hlboké stopy. Miestna farnosť, v ktorej žije asi 5 tisíc obyvateľov, bola založená roku 1892 a zasvätená je sv. Jakubovi. Možno je to trochu symbolické, že zjavenia v rôznych formách trvali od roku 1981 do roku 1987.

Turistika a kúpanie – dva spôsoby, ako načerpať novú energiu pri mori. Tí zdatnejší si vychutnali prechádzku na obe strany pobrežia – do Makarskej a do Podgory, kde sme mohli vidieť milé rybárske zákutia a veľkú ponuku rybích pochúťok. Makarska nám ponúkla prechádzku cez exotický prístav lemovaný palmami a prímorskú atmosféru. No asi najkrajší bol celodenný výlet lodou na ostrov Brač a Hvar. Bez rybích špecialít a ochutnávky miestnej rakije by sme si ho ani nevedeli predstaviť. Samozrejme, nemohlo chýbať ani kúpanie v známej Pirátskej zátoke.

Samo mestečko Tučepi ponúkalo príjemné kúpanie v osviežujúcej vode; aj tieň stromov lemujúcich celú pláž poskytoval príjemné ochladenie. Mladí i starší mohli relaxovať aj pri volejbale, futbale, tenise, ping-pongu či priamo v mori na vodných bicykloch a skútroch. Večery zasa ponúkali priestor pre diskotéky, skvelé posedenia alebo penové párty. Večerné Tučepi je čarovné, a tak nikto večer nesedel v izbe. Nuž, opäť sa sem, do Tučepi, istotne vrátime aj budúci rok.

Anna Píknová

Emil Paulovič

na plote

**Netradičná výstava
obrazov v Hubine**

Viem si predstaviť vernisáž umeleckých obrazov v obrovskej galérii známeho múzea, v kultúrnom dome či na pódii divadla a po nedávnej výstave v Hubine si už viem predstaviť aj vernisáž v záhrade. Tradičné podujatie *Výstava na plote* priviedlo aj tento rok návštevníkov do nádhernej záhrady u Radošinských na hornom konci Hubiny, kde si milovníci výtvarného umenia mohli pozrieť diela zavesené na stenách domu, na plote či na záhradnej kôlničke. V netradičnej a veľmi príjemnej atmosfére sa tu už po šiesty raz stretli priatelia a priaznivci tvorby úspešných regionálnych autorov, tento raz s cieľom zaspomínať si „na Emila“.

Organizátori, teda členovia občianskeho združenia Marhát a kultúrna komisia pri Obecnom zastupiteľstve v Hubine si totiž pre tento ročník výstavy vybrali dielo leopoldovského rodáka akademického maliara Emila Pauloviča (1922 – 2004), ktorý bol aj jedným z pôvodcov myšlienky tohto podujatia. Jeho tvorba sa tak zaradila medzi obrazy ďalších autorov, ktorí na jednodňovej, na Slovensku pravdepodobne ojedinelej výstave pod šírím nebom, svoju prácu už prezentovali. Na plote sme už mohli obdivovať portréty a tapisérie akademickkej maliarky Eugénie Lehotskej, práce brnianskej kostýmovej výtvarníčky a akade-

mickej maliarky Inez Tuschnerovej, perokresby a karikatúry Vojtecha Haringa, medaily hubinského rodáka Mariána Polonského, záhradnú keramiku a portréty nestora piešťanských keramikárov Ľubomíra Jakubčíka či abstraktnú tvorbu akademickkej maliarky a poetky Jitky Bezúrovej.

Všetci títo významní umelci mohli v Hubine vystavovať svoje obrazy najmä vďaka pohostinnosti rodiny Radošinských, ktorá pre celú akciu každoročne poskytuje svoj krásny vidiecky dvor na zvláštnom teréne. Hostiteľ akcie, amatérsky a nadšený maliar aj autor jednej vydannej a druhej pripravovanej monografie o obci Hubina Jozef Radošinský vidí prínos výstavy okrem umeleckej hodnoty aj v jej originalite a nevšednosti: *„Takýto typ výstavy je na Slovensku ojedinelý. Navyše, Emil Paulovič, ktorého tvorbe je tohoročné podujatie venované, bol zhodou okolností aj iniciátorom vystavovania „na plote“. Raz, keď k nám prišiel, napadlo mu, že je tu nádherný plot a že by sa na ňom krásne vynímali obrazy.“*

Tento rok sa však organizácie výstavy ujalo

aj novovzniknuté občianske združenie Marhát zo sídlom v Hubine. Jeho predseda Ing. Ján Paulech bol podobne ako všetci návštevníci výstavy touto myšlienkou nadšený a netajil radosť z toho, že iba štyri mesiace po založení združenia sa jeho členovia môžu organizačne podieľať na takejto úspešnej akcii. „Skutočne, naše združenie oficiálne funguje iba štyri mesiace, ale už máme za sebou mnoho zaujímavých skúseností najmä z oblasti kultúry. Naším poslaním je totiž udržať, zachovať a rozvíjať historické a kultúrne dedičstvo predovšetkým na území od obce Beckov až po Hlohovec. Táto oblasť je bohatá na rôzne vidiecke tradície, ktoré neboli dostatočne prezentované, venuje sa im minimálna pozornosť. My ponúkame pomoc napríklad pri vypracovávaní rôznych projektov, monografií, podporujeme mladých umelcov a naším cieľom je aj združovať obce v spomínanej oblasti, rozvíjať spoluprácu, organizovať rôzne podujatia a pripomenúť nielen starším, ale aj mladým hodnoty, ktoré od nás Európska

únia očakáva. Máme k dispozícii kameramana, strihovú štúdiu, fotografa a už sme spracovali niekoľko fotomontáží a dokumentárnych filmov s rôznou problematikou, takže sa aj takýmto spôsobom usilujeme propagovať našu myšlienku.“ A to sa im podarilo aj prostredníctvom šiesteho ročníka výstavy *Na plote*. So získavaním obrazov nemali žiadne problémy, pretože majitelia súkromných zbierok aj Galéria Emila Pauloviča v Leopoldove radi poskytli svoje obrazy. Podľa slov Jána Paulecha bolo na výstavu Emila Pauloviča pozvaných viac ako sto hostí, medzi ktorými boli aj predstavitelia kultúrneho a spoločenského života v meste Piešťany a zástupcovia VÚC Trnava. „Každý rok sa usilujeme pri organizácii výstavy zameriavať jej obsah na osobnosti z tohto regiónu. Emil Paulovič tu tvoril. Je naším rodákom a môže byť inšpiráciou pre ostatných.“

A naozaj. Emil Paulovič inšpiroval už aj počas výstavy. Pri kultúrnom programe, živých rozhovoroch, popoludňajšom opekaní, tan-

ci, hudbe a v príjemnej atmosfére si na maliara zaspomínali aj ďalší jeho priatelia. Pedagóg na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave, karikaturista a autor mnohých článkov PhDr. Vojtech Haring PhD., o Paulovičovi rozprával nielen z odborného a umeleckého hľadiska, ale aj z toho ľudského: „Jeho dielo je uzatvorené a je možné rozdeliť ho do viacerých oblastí.

Predovšetkým ide o komornú malbu, kde sa venoval zátišiu, krajine, portrétu aj figurálnej kompozícii. Keď ho opustil jeho priateľ Varga, trochu sa utiahol do seba a jeho tvorba sa začala orientovať impresionistickým a postimpresionistickým smerom. Môžeme to pozorovať najmä na jeho kyticiach a krajinách. Zaujímavé bolo, že bol aj dobrý grafik a kresliar a venoval sa aj portrétom. Ale okrem maľovania bol celý jeho život v podstate spojený aj s divadlom, ktoré v ňom fungovalo svojrázne a bezprostredne. Aj keď rozprával, ako keby stál na javisku. A bol dobrý herec aj rečník. Jeho aktívny život napokon tiež začínal v Divadle Jozefa Gregora Tajovského, kde pracoval ako scénograf a výtvarník. Robil návrhy kostýmov, scénu a drobné práce, ktoré s divadlom súvisia. Napokon sa usídlil v Trnave v divadle pre deti a mládež, kde bol scénografom a výtvarníkom. Bol veľmi známy, lebo jeho tvorba

bývala permanentne zastúpená na všetkých regionálnych aj celoslovenských výstavách. Udržiaval si svoj kvalitatívny štandard počas celého života a ani ku koncu výrazne svoj rukopis nemenil. Okrem skvelej profesionálnej oblasti bol z ľudskej stránky človekom, ktorý dokázal spájať ľudí. Bol to vynikajúci výtvarník, ale aj vynikajúci človek.“

Dobrý priateľ Emila Pauloviča Karol Chudík si na umelca tiež spomína v dobrom:

„Emil bol veľmi dobrý človek a mal veľké srdce. Bol to navyše neuveriteľný maliar, pretože veľa maľoval. Bol úžasne tvorivý. Mal mnoho priateľov, ktorých dokázal oslovit svojou osobnosťou aj svojím umením.“

„Prvýkrát som sa s majstrom Paulovičom stretol v roku 1960, keď sme spolu pripravovali detskú výstavu,“ spomína na začiatok dobrého priateľstva výtvarník, galerista a člen Umeleckej besedy Slovenska Alojz Majerník, ktorý už sedem rokov úspešne riadi súkromnú umeleckú galériu v Dome umenia v Piešťanoch.

„Ako priatelia sme mali veľa spoločných záujmov, inšpirovali sme sa navzájom, jeden čerpal od druhého to, čo nás posúvalo vpred. Emil bol zodpovedný človek a keď som založil výtvarný klub a on sa presťahoval do Piešťan, požiadaval som ho o spoluprácu. Bol akoby takým našim krstným otcom, mohli sme sa naňho spoľahnúť po stránke metodickej, odbornej aj ľudskej, navyše mal veľmi rád mladých ľudí. Vedel poradiť, ale povedať aj kritické slovo, za čo som mu bol vždy veľmi vďačný. Spomienka naňho je pre mňa stále živá a spomínam naňho rád. V našej galérii v Piešťanoch chceme v najbližšej budúcnosti pripraviť výstavu piešťanských maliarov, ktorí profesionálne tvorili aj žili v Piešťanoch, takže tvorba Emila Pauloviča na nej tiež určite dostane možnosť oslovit ďalších ľudí a pre nás, ktorí sme Emila poznali to zasa bude pekná spomienka na vzácného človeka.“

Mária Moravčíková
foto: Kristína Vachanová

NA NÁMESTÍ HORELO AUTO

Okolo trištvrté na jedenásť večer vo štvrtok 14. augusta obyvateľov žijúcich na Námestí sv. Ignáca znepokojili dva po sebe bezprostredne nasledujúce výbuchy, ktoré sa šírili priamo z námestia. Prvý bol intenzívnejší, druhý slabší.

Viacerý obyvatelia predpokladali, že ide o výbuchy pyrotechniky, no zvedavosť im nedala a krátko nato vyšli na priedomia. Namiesto pyrotechniky pred sochou Panny Márie horelo auto... Vtedy už pri požiari zasahovalo hasičské auto a dvaja policajti.

Ako sme sa dozvedeli od Márie Linkešovej z Krajského riaditeľstva Policajného zboru SR v Trnave, „polícia prijala na čísle 158 krátko pred 22.00 hod. anonymné oznámenie o požiari osobného auta Renault 19. Auto malo horieť v meste Leopoldov na Nám. sv. Ignáca.

Podľa predbežného vyjadrenia požiarnikov sa auto vznietilo bez zásahu cudzej osoby. Pravdepodobne išlo o skrat v elektroinštalácii. Škoda na vozidle bola odhadnutá asi na 5000 korún.“ Napriek tomu vyšetrovatelia Policajného zboru SR začali vo veci trestné stíhanie pre podozrenie z prečinu poškodzovania cudzej veci.

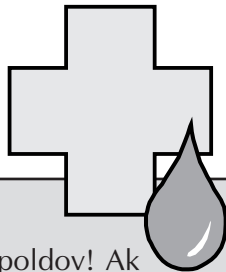
jh
foto: Kristína Vachanová

OZNAM

Príďte darovať krv!

Mestská organizácia Slovenského Červeného kríža v spolupráci s mobilnou transfúznou jednotkou Fakultnej nemocnice v Trnave a ambulanciou MUDr. Jána Žáčka pozýva všetkých dobrovoľných darcov krvi na odber krvi, ktorého súčasťou bude aj vyšetrenie darcov. Humanitné podujatie sa uskutoční **13. októbra od 7:30 h** v Dome kultúry ÚVTOS a ÚVV na Hlohovskej ceste v Leopoldove.

Ďakujeme

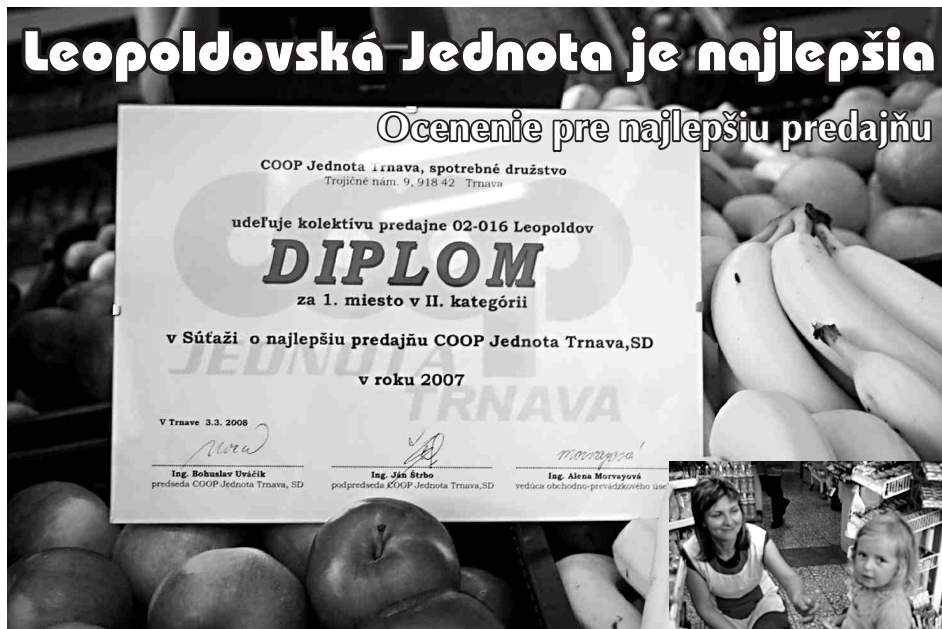
Napíšte nám!

Staňte sa aj vy tvorcami Vášho Časopisu Leopoldov! Ak máte zaujímavý námet a chuť napísať o ňom článok, pošlite nám ho na adresu casopis@leopoldov.sk, alebo osobne na mestský úrad (Kristína Vachanová).

Už štyri roky funguje na Námestí sv. Ignáca predajňa Jednoty, ktorá je súčasťou obchodného systému COOP Jednota Slovensko spravujúceho na Slovensku takmer 2 400 predajní s vyše 13 300 zamestnancami a zaraďuje sa tak medzi najväčších zamestnávateľov v oblasti maloobchodu na Slovensku.

veľmi dobrý kolektív, do ktorého patrí vedúca Božena Lenghartová, zástupkyňa vedúcej Monika Cepková, Blanka Egyedová, Alžbeta Ondrišová, Margita Vachanová, Alena Tejkalová a nováčičkou je Ľubica Kaiserová. Ako nám povedala vedúca predajne: „...všetky dievčatá si dobre vychádzajú a ho-

Leopoldovská Jednota za rok 2007 získala 1. miesto medzi predajňami Trnavského kraja v II. kategórii obchodov. Pravidelné kontroly hodnotili obrat, hospodársky výsledok, čistotu či predajný sortiment. Zástupkyňa vedúcej Monika Cepková si však nemyslí, že najväčšou motiváciou pre zodpovednú prácu sú kontroly: „Máme ich každý mesiac, hliadky chodili aj každý štvrtok a najväčšie prehliadky mávame dvakrát za rok. Okrem toho občas príde hygienická alebo veterinárna kontrola. Pre nás je však veľmi dôležitá najmä tá každodenná kontrola v podobe našich zákazníkov. Na tých nám záleží najviac.“ Za svoje výborné výsledky boli „jednotáčky“ odmenené prémiami a zábavou, ktorú pre nich zorganizovalo vedenie COOP Jednota. Pracovnú silu tvorí podľa ich vlastných slov

ci to, ako všade, občas zaškrípe, potom znovu „namažeme pánty“ a ideme ďalej.“ Za najnároč-

nejšie pokladajú predavačky veľkú fyzickú námahu a niekedy náročnú prácu s ľuďmi. Napriek tomu svorne tvrdia, že Leopoldovčania sú veľmi dobrí zákazníci, a hoci to nie je pravidlo, sú väčšinou milí a ústretoví. V Jednote sa ich preto snažia odmeňovať rovnako milým prístupom, ochotou, dostatkom tovaru, kvalitnou obsluhou, dobrou náladou a úsmevom. S úsmevom hovorí Monika Cepková aj o reakciách nakupujúcich: „Stretávame sa aj s tým, že zákazníkom poradíme, vypočujeme si ich, deba-

tujeme o tom, čo navariť, čo sa najviac opláti kúpiť. Niektorí dokonca zo žartu povedia, že už chyba iba donášková služba do domu. Takéto pozitívne ohlasy na našu prácu nás veľmi povzbudia, najmä v dnešnom období veľkých obchodných domov, kde sa kontakt so zákazníkom úplne eliminuje." Dajaké negatívne skúsenosti sa síce nájdu, nikdy však nejde o problémy zásadného charakteru. Aj Božena Lenghartová hovorí, že „...pracovní-

čky sú s prácou spokojné, samozrejme, že každý by chcel vyšší plat, ako to už býva všade. Okrem väčších platov by nám však vyhovoval väčší sklad a väčšie priestory pre samu predajňu." To by určite vyhovovalo aj zákazníkom, ktorí v Jednote najčastejšie nakupujú vo štvrtok, v piatok a v sobotu – v tieto dni sú predavačky zvyknuté na veľký „nával“ ľudí. Okrem bežných potravín sa predáva akciový tovar, ale aj minerálky, mliečne či mäsové výrobky.

Napriek tomu, že veľkosťou Jednota v našom meste nepatrí do „vyššej“ kategórie, na základe výborných výsledkov z roku 2007 bola zaradená do vyššej III. kategórie predajní. V budúcom roku tak bude čeliť konkurencii oveľa väčších predajní, ktoré už patria do skupiny supermarketov. S tým súvisí aj želanie jej pracovníčok, ktoré by chceli obstáť aj v tejto náročnejšej konkurencii.

Mária Moravčíková

AKO ĎALEJ S KANALIZÁCIOU?

Podľa investičného zámeru Trnavskej vodárenskej spoločnosti (TAVOS) v užšom kole odkanalizovania obcí a miest postúpili Leopoldov, Červeník, Smolenice a Dolná Krupá. S týmito obcami sa TAVOS uchádza o financie z kohéznych fondov Európskej únie.

V zatiaľ ostatnej etape odkanalizovania mesta, ktoré sa realizovalo za prostriedky Európskej únie za primátora Ladislava Piovarčího, vtedajšieho člena Dozornej rady Trnavskej vodárenskej spoločnosti, sa podarilo sčasti alebo úplne odkanalizovať 6 leopoldovských ulíc. Trnavská vodárenská spoločnosť podala v súčasnosti žiadosť na pridelenie financií určených na dokončenie kanalizačného systému v Leopoldove.

Značí to, že TAVOS predložila kompletne podklady aj za mesto Leopoldov. Leopoldov sa uchádza o dokončenie druhej etapy odkanalizovania a realizáciu tretej, teda poslednej etapy. Predchádzajúce vedenie mesta zastúpené primátorom Ladislavom Piovarčím pripravilo komplexnú projektovú dokumentáciu, súčasný primátor Milan Gavorník doriešil problém s vysporiadaním pozemkov na Dlhej ulici s obcou Červeník.

Ak žiadosť bude schválená, TAVOS začne s realizáciou už na budúci rok. Projekt odkanalizovania by mali TAVOS a EÚ uskutočňovať formou spolufinancovania. V prípade, že z kohéznych fondov Európska únia vyčlení menej prostriedkov, bude sa určovať, v ktorých obciach (prípadne do akej miery) je odkanalizovanie prioritné, resp. TAVOS pridelené finančné prostriedky rozdelí medzi aktuálnych žiadateľov.

jh

Spoločenská kronika

Máj, jún, júl august 2008

Narodili sa

Vanesa Michalcová
Nela Ronecová
Tomáš Konečník
Pavol Chalmovianský
Markéta Šandorová
Dominik Blaško
Natália Petrusová
Amália Chlubnová
Marek Krištofiak
Lubomír Moravík
Alex Tittel
Lukáš Sklenár
Matej Makýš

Manželstvo uzavreli

Michal Žuffa
a Iveta Brliťová
Mgr. Róbert Levčík
a Ing. Martina Hamadová
Ing. Dalibor Líška
a Ing. Andrea Michalíková
Ing. Peter Šefčík
a Mgr. Mária Šenková

Jubilanti

60-roční

Slavomír Cepka
Ján Ďurček
Stanislav Enderle
Milan Gažovič
Emília Gažovičová
Tibor Gubáň
Rudolf Jablonický
Mária Klányiová
Anna Matulová
Kvetoslava Mináriková
Oľga Moravanská
Štefan Pekarovič
Ján Pňaček
Marta Šandorová

Jozef Šantavý
Pavol Višňovský
Júlian Winkler

65-roční

Mária Hlavienková
Emília Margitaiová
Anna Sláviková
Mária Stašová
Ján Svačina
Alžbeta Szitová
Milan Vatter
Anna Zimoňová

70-roční

Margita Bayerová
František Gerič
Anna Ivaničová
Mária Levčíková
Valéria Opattová
Oľga Pecháčková
Ing. Stanislav Stankevič
Ema Suchánková
Emília Trokanová
Viliam Zelenický

75-roční

Wilma Gruchaláková
Anna Kadlecová
Jozef Kovarský
Helena Levčíková
Otília Lipová
Jozef Pavlovič
Bernard Slovák
Anna Vnučková
Pavla Sporinská

80-ročná

Karolína Bayerová
Jozef Foltán
Mária Haulišová
Zuzana Išky-Prístáš
Štefan Kadlečík
Katarína Kancková

Emília Klačmanová
František Zavadil
Margita Javorská

81-roční

Mária Cibulová
Štefan Klíma
Adela Kluchová
Bernard Lackovič
Filip Miklo
Peter Palkovič
Ján Sýkora
Alžbeta Vaváková

82-roční

Anton Michler
Jozef Žemla

84-roční

Jozef Kadlec
Mária Kadlecová

85-ročná

Magdaléna Vinklerová

87-roční

Antonia Drgoňová
Mária Dvoranová

88-roční

Mária Blašková
Mária Martinkovičová
Magdalena Matejčíková
Mária Vykopálová

89-roční

Emília Andreanská
Mária Kučáková
Koloman Lidaj

90-ročná

Oľga Ondrišová

92-ročná

Margita Taffernerová

94-ročná
Helena Šmeringová

95-ročná
Pavína Cisaríková

102-ročná
Antonia Kunovičová

Opustili nás

Ludovít Petro

Bohumír Chatrnuch

Margita Žemlová

Gabriela Krajčovičová

Anton Tanáč

Juliana Ďurišová

Adela Vrátna

Emil Varenčák

Mária Bučková

Vincencia Martincová

Františka Sahulová

Emil Hudec

Češť ich pamiatke.

Jubilantom blahoželáme!

pripravila V. Lietavová

Kostol s novými oknami

Krátko pred augustovými hodmi sa do miestneho kostola akoby symbolicky nastahoval čulý pracovný ruch. Tesné, no ideálne načasovanie plánovanej výmeny okien na Kostole sv. Ignáca bolo skoro ako upratovanie pred oslavami. Leopoldovskí farníci dali sily dokopy a po výmene okien, ktorú realizovala miestna firma, sami urobili všetky murárske práce, natreli strechu na sakristii, ktorú aj vymaľovali, vyčistili lavice, oltáre, sochy a celý kostol vyupratovali.

Pre náš kostol charakteristické vitrážne okno podstupuje nevyhnutnú rekonštrukciu, po ktorej bude vložené do rovnakého rámu medzi sklá a zasadia ho na svoje pôvodné miesto. Výmena okien nebola iba estetickou záležitosťou, ale pomôže aj zabrániť tepelným únikom a zlepši ventiláciu. Na výrobu a inštaláciu prispelo aj mesto zo svojho rozpočtu – zastupiteľstvo na tento účel odhlasilo 400 tisíc korún.

okrem výmeny okien vymenili aj kňazi. Z Leopoldova odišiel kaplán Tibor Sloboda, ktorý svoju duchovnú službu teraz vykonáva v neďalekom Šulekove. Donedávna ešte leopoldovská filiálka v Červeníku sa zasa stala samostatnou farnosťou. Pre nastupujúceho kňaza Petra Kučeru bolo potrebné opraviť dom po nebohom Mons. Ludovítovi Hollom. Tento dom bude slúžiť v Červeníku ako fara. Odchod Petra Kučeru zo svojej doterajšej farnosti v Drahovciach sprevádzali mnohé protesty miestnych obyvateľov. Tí napísali dokonca aj list arcibiskupovi, podľa ktorého sa nevedeli rozlúčiť s desaťročnou prá-

cou svojho kňaza a prosia arcibiskupa, aby mohol zostať naďalej v Drahovciach. Nezostalo však iba pri tom, farníci dokonca celý problém aj medializovali, ale bez výsledku.

Rock v kostole

Hodová slávnosť sa okrem kolotočov, zábav a rôznych akcií oslavovala aj duchovne. Mladí hudobníci a speváci z Leopoldova sa rozhodli sláviť piatkovú omšu netradične, v rockovom štýle. A tak v piesňových častiach liturgie nechýbali elektrické gitary či bicie, ktoré medzi kostolné múry pri-niesli príjemnú zmenu.

morma
foto: belmor

Ako žije farnosť?

Kňazská „rošáda“

Na začiatku augusta sa

PREMIÉROVÉ ARTPÓDIUM NESKLAMALO

Červenické folklórne slávnosti či dnes už Červeník, madunické Cibulové hody... to sú tradičné slávnosti, ktoré ešte stále prezentujú ľudovú kultúru. Žiaľ, v Leopoldove sa podobná tradícia nevyvinula, aj keď podmienky pre ňu boli: v našom meste pôsobili folklórne súbory, resp. dychové hudby, vhodný priestor na prezentáciu každoročne poskytovali Leopoldovské hody...

Priaznivcov folklóru a umenia vo všeobecnosti však poteší informácia, že vďaka súrodencom Heskovcom vzniká v Červeníku nová nádejná tradícia s názvom Artpódium pri zvonici. Prvý ročník sa uskutočnil v sobotu počas slávností v Červeníku priamo na červenickom „námestíčku“ pri Reštaurácii Miháliková. Otvorené pódium malo svoj význam: „Neišlo nám o to, aby sme pripravili bežný koncert, išlo nám skôr o to, aby sme ľudí prilákali, aby sa zapojili do spevu, tanca – išlo o také spoločné dýchanie,“ vysvetľuje Mgr. Katarína Hesková. A to sa im aj podarilo. Heskovci so svojimi kolegami a priateľmi nové podujatie odštartovali naozaj veľkolepo – hostia si mohli v asi desiatich minútach programu vypočuť široký repertoár a uvidieť aj scénické pásma – ľudovú hudbu z viacerých regiónov, bigbítovú hudbu, interpretáciu slovenskej či českej populárnej hudby 70. a 80. rokov a dokonca aj country. Dominoval však folklór a v predvečer sa pri príležitosti svojho 10. výročia predstavili v galaprograme Mladí huslisti. „Dnes je mi až ľúto, že už nepotrebujú moju pomoc. S daktorými členmi Mladých huslitov sme sa stretali už v materskej škôlke. Dnes sú to kvalitní hudobníci, ktorí si už sami študujú nové skladby,“ hovorí Katka Hesková, umelecká vedúca Mladých huslistov. Nespievalo a netancovalo sa len na námestí, pretože o pár metrov ďalej, pod verešvársym úkolom, v gazdovskom dvore sa svojou literárnou tvorbou prezentovali vo verejnom čítaní mladí Červeníčanovia a návštevníci si tu mohli po-

zrieť aj výstavu utvorenú z fotodokumentácie hudobných skupín, z ktorých mnohé už aktívne nepracujú. Verešvaranka, Javorníček, Mladí huslisti spríjemňovali pobyt aj v tomto improvizovanom, no príjemnom mimúzeu v gazdovskom dvore. Práve červenické Artpódium bolo malým sviatkom, pretože spomedzi ôsmich vystupujúcich zoskupení sa daktoré prezentovali po mnohých rokoch – napríklad hudobná skupina Nálady si tu spolu zahrála po tridsiatich rokoch. Ktovie, možno aj toto podujatie bude novým impulzom aj pre ďalšie kapely či zoskupenia, ktoré sa už na verejnosti neprezentujú.

Aj keď počasie Artpódiumu žičilo len sčasti, tí, čo prišli, nefutovali. Bohatý program, dobrá nálada účinkujúcich aj hostí a konferans, ktorý okrem iných zabezpečoval redaktor a moderátor Slovenského rozhlasu Martin Jurčo dali Artpódium zelenú. Príďte sa o rok aj vy príjemne zabaviť na Artpódium pri zvonici.

Juraj Hladký

Pribudne jednosmerná cesta s parkoviskom

Rekonštrukcia komunikácie na Sládkovičovej ulici je v podstate pred dokončením. Práce v hodnote 6,6 milióna korún uhradí mestská pokladnica. Elektrická rozvodňa je však zastaraná a v najbližších dňoch bude nahradená novou, ktorú osadia do budúceho pásu zelene. Na dokončenie čaká aj chodník a rekonštrukcia spojovacej uličky pomedzi činžiakmi (medzi Gojdičovou a Štúrovou ulicou).

Zo súčasnej úzkej asfaltovej cesty vedúcej pomedzi činžiak sa stane tri metre široká prejazdná jednosmerná komunikácia vedúca na Štúrovu ulicu. Pribudnú tu dve stanovišťa vyhotovené zo zámkovej dlažby pre veľké kontajnery a desať miest pre šikmé parkovanie motorových vozidiel. Ďalšie jedno miesto bude určené pre parkovanie invalidných vodičov. Stavba by mala byť dohotovená ešte v tomto roku.

V letných mesiacoch bola na Sládkovičovej ulici dokončená rekonštrukcia obojsmernej komunikácie, upravené boli vjazdy do všetkých domov, chodníky (1 betónový zostal), odvodnenie je zabezpečené cez uličné vpusty do vsakovacích jám. Práce realizovala stavebno-montážna firma Staveko Nitra. Keďže v tomto roku mesto splácalo práce realizované na Strečanského ulici firme Zempres Bašovce, v budúcom roku budú úplne uhradené aj práce realizované na Sládkovičovej ulici.

jh

Mesto Leopoldov informuje...

Termíny odvozu PET fliaš v roku 2008

OZNAMY

Termíny odvozu zberového papiera a ostatných plastov v roku 2008

PET fľaše	Papier a ostatné plasty	Vrečia (slúžia na zber PET fliaš)
18. september	26. september	Zberá sa: PET fľaše z nealkoholických nápojov v stlačennom stave.
16. október	7. november	Nezberá sa: polyetylénové sáčky, fólie, igelity, plastové nádoby z kozmetiky
20. november	19. december	
18. december	30. január 2009	

– potravín, papier. Vreca nesmie obsahovať nečistoty (piesok, uhlie, kovy, sklo, cement, drevo, kožu, gumu a iné)

Prosíme Vás o dôkladné triedenie odpadov, prispievate tým k ochrane životného prostredia a úspore dôležitých druhotných surovín. Za Vašu spoluprácu a účasť pri triedení odpadov Vám ďakujeme. Bližšie informácie: Mesto Leopoldov, tel. č.: 033/7342207, 7342388

Papier a ostatné plasty

Zberá sa: noviny, časopisy, brožúry, katalógy, cenníky, knihy, adresáre, telefónne zoznamy, lepenky, vlnité lepenky, sáčky, fólie, igelity

Nezberá sa: pergamenový, asfaltový, dechtový papier a lepenka, brúsny, mastný, lakovaný a napustený papier a lepenka, hygienický závadný papier, obuvnícka lepenka, papierový prach a výseky dierkovačiek, papier a plasty znečistené potravinami. Nádoba nesmie obsahovať nečistoty (piesok, uhlie, kovy, sklo, cement, škváru, drevo, kožu, gumu a iné).

PET fľaše sa budú zberať osobitne do vrecia.

Prosíme Vás o dôkladné triedenie odpadov, prispievate tým k ochrane životného prostredia a úspore dôležitých druhotných surovín. Za Vašu spoluprácu a účasť pri triedení odpadov Vám ďakujeme. Informácie: Piešťany, Valová 44, Tel.: 033/7741954

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 25. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: PhDr. Juraj Hladký, PhD. – predseda, Mgr. Mária Moravčíková, Ing. Kristína Vachanová. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 20 07. Fax: 033/734 23 88. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 10 SK (0,33 EUR). Náklad 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Registračné číslo: Pra/Hr/95/00749

FOTILI NA OBÁLKU: VOJTECH A MÁRIA MORAVČÍKOVÍ A NET...